

Ukraina: Imperialistene trommer for krigen de enda ikke vil slippe løs

Våre kamerater i redaksjonen for den brasilianske avisen [A Nova Democracia](#) publiserte følgende artikkel på lederplass 25.januar. Oversettelsen er helt og fullt vår egen, og vi bærer ansvaret for eventuelle feil og mangler i denne.

Kameratene gjør en rask analyse av situasjonen i Øst-Europa, der imperialistene rasler med sablene, men der ingen av dem har råd til å bruke dem enda. Kameratene forklarer at det ikke er tredje verdenskrig som står for døren. De sier videre at situasjonen er lys for verdens folk, og at det er de smertefulle krisene og ustabiliteten i den gamle ordenen som tillater store endringer, forutsatt at proletariatet har styrker som vet å utnytte disse motsigelsene.

25. JANUAR 2022: Ukentlig leder fra redaksjonen i A Nova Democracia.

Imperialistene slår på krigens trommer, som de ennå ikke kan slippe løs.

Den største mobiliseringen og konsentrasjonen av tropper i Øst-Europa de siste 30 årene, som involverer ulike imperialistiske supermakter og makter med sine respektive koalisjoner, bekrefter på nytt den historiske perioden med store stormer og katastrofer som verdenshistorien går inn i.

Yankee-imperialismen, som den eneste hegemoniske supermakten, manøvrerer for å overgå atomsupermakten Russland, som den eneste betingelsen for å sikre og opprettholde dens rådende hegemoni i verden. Den blir ikke bare utfordret, men truet midt i den avanserte tilstanden av nedbrytning av monopolkapital.

Selv om Russland er økonomisk svakt, er Russland fortsatt en militær supermakt og ligger foran andre imperialistiske makter, som Kina, og landene som er underlagt begges innflytelsessfære. Yankeene kan ikke lenger opprettholde sin globale dominans uten å nøytralisere den russiske imperialismens responsive evner til atomkrigføring.

De bruker alt som står i deres makt for å nå dette målet: sin enorme militærmakt som er bygget på en stor industriell base (i økende grad i sentrum av krisen med overproduksjon), banebrytende teknologi som er oppnådd gjennom utnyttelse av dets eget proletariat og de arbeidende massene i verden, og utbytting av de mest undertrykte nasjonene.

Fra den kolossale gjelden den pålegger resten av verden, som eier av maskinen som trykker dollar og med andre former og midler som er karakteristiske for det imperialistiske systemet, der de har hegemoni.

Dette er bakgrunnen for alle de siste stridspunktene, som for alvor truer med å bli en krig der to imperialistiske supermakter handler, mer eller mindre direkte og åpent, for å dominere visse land, spesielt de som var en del av den tidligere sosialimperialistiske Sovjetunionen.

Hovedpunktet for strid i dag er Ukraina, selv om provokasjonene mot Hviterussland og Kasakhstan har økt. Yankee-imperialismen tvinger Ukraina, som allerede er revet opp av borgerkrig, til å slutte seg til NATO slik det allerede har pålagt andre østeuropeiske land.

Og faktisk, gjennom pro-yankee-lakei-regimet i landet, provoserer det Russland, og tvinger det til å utføre visse handlinger som svar, som igjen brukes til å endre opinionen i Ukraina til fordel for «behovet» til vestlig koalisjon.

Dette er nøkkelelementet i yankee-strategien, siden det å ha Ukraina som en del av NATO gir en ekstraordinær posisjon til å fravriste Russland en enorm territoriell stripe som er uunnværlig for landets militære forsvar og, fremfor alt, for å installere NATOs mest avanserte anti-missil-forsvarssystemer der.

På dette tidspunktet er troppene til yankeene og dens imperialistiske koalisjon stasjonert i forskjellige østeuropeiske land, samtidig som russisk imperialisme gjennomfører en gigantisk mobilisering av sin hær på grensen.

I forhandlingene krever yankeene at Russland slutter å mobilisere tropper på grensen, og russerne krever at NATO skriftlig garanterer at de ikke vil innlemme nye medlemsland i Øst-Europa og at de ikke vil opprettholde en militær tilstedeværelse der. Gitt de objektive forholdene og de objektive forholdene som ligger bak uttalelsene, er det klart at begge kravene på nåværende tidspunkt er umulige.

Spenningen vil øke ytterligere, men ingen av sidene er interesserte i krig. Dette vil tvinge begge til å gå på akkord med sine respektive mål. yankee-imperialismens plan, som har vært under utvikling de siste 20 årene, i tillegg til å stasjonere tropper i visse posisjoner i øst, er å omringe Russland med sitt anti-missil-forsvarssystem, som er i stand til å nøytralisere Russlands atomkraft.

Siden midten av 2000-tallet har yankeene sammen med EU, i samarbeid og konkurranse, beveget seg østover i installasjonen av deres forsvarssystem på kontinentet.

Her er en kort oppsummering:

– I 2008 tok USA og EU, i et avtalebrudd overfor avtalen med russerne på tidspunktet for oppløsningen av det sosialimperialistiske Sovjetunionen, åpent til orde for umiddelbar innlemmelse av Georgia og Ukraina i NATO.

– I 2003 installerte Russland et rakettoppskytingssystem nær Polen og Litauen, som svar på utplasseringen av yankee-anti-missilskjold i Europa. Tre år senere installerte yankee-imperialismen, gjennom NATO, et nytt system med anti-missilskjold i Romania og andre østlige land, men brukte «forsvaret» mot Iran som begrunnelse. Den innførte imperialistiske sanksjoner mot Nord-Korea, den brukte Kim Jong-uns retorikk for å rettferdiggjøre installasjonen av nye missilskjold, denne gangen i Stillehavet, og gjorde ekstraordinære fremskritt i omringingen av Russland; Samme år gjennomførte yankee-imperialismen den største krigsøvelsen siden den «kalde krigen», krysset hele Europa og stasjonerte seg i Polen, som er brukt flere ganger som en oppmarsj område for krig mot Russland i det forrige århundre.

Noen sier det er fare for en tredje verdenskrig i løpet av kort tid. Selv om disse hendelsene kan utløse det, er dette ikke hovedtrenden i denne perioden. Som Formann Mao analyserte på 1960-tallet, vil en ny verdenskrig, selv om den er uunngåelig, bare oppstå når det ikke er noen annen måte å fortsette oppdelingen av verden på. I denne omgang vil tvistene mellom imperialistene nødvendigvis komme til uttrykk som imperialistenes invasjoner og kriger mot de undertrykte nasjonene, og skjerpelsen av dette, som er hovedmotsigelsen i denne epoken og i dag. Dette beviser hva den store styrmannen sa i de dager: en ny periode, fra de neste 50 til 100 årene, der vår tids grunnleggende motsetninger forverres som aldri før.

Verden er rystet av imperialismens generelle krise, som er i en fremskreden tilstand av nedbrytning, og det nødvendige «oppgjøret» blant imperialistene. Verden er fortsatt rystet av de påfølgende og uunngåelige eksplosive opprørene til massene.

Ustabilitet og akutt krise er en lov i denne perioden, og det er nettopp ustabiliteten og den smertefulle krisen i den gamle ordenen som er forholdene som tillater store endringer, forutsatt at det er en proletarisk styrke i de forskjellige landene som vet å utnytte slike motsetninger og ustabilitet til fordel for proletariatet og folkemassene, og dermed styrke verdensrevolusjonen.